

Trouw ★★★★★ Korthals in stukken

Louise Korthals buit haar eigen mini-manosphere goed uit voor een blik op vrouwenrechten wereldwijd

Al vanaf haar debuut in 2012 wekte cabaretier Louise Korthals de indruk dat ze een hele grote ging worden. Haar prachtige liederen met steengoede teksten, stevige podiumpresentatie en indrukwekkende stem imponeerden pers en publiek. In 2019 bevestigde een Poelifinario Engagement, de cabaretprijs voor het indrukwekkendste cabaretprogramma van het jaar, dat vermoeden. Extra jammer dus dat ze daarna vijf jaar van het podium verdween.

Gelukkig maakt ze, zoals ze het op haar première zelf ook noemt, nu een ‘comeback’. Voorzien van spiegelzuilen als decor en een soundscape vol opzwepende synthesizerklanken beschrijft ze haar leven de afgelopen vijf jaar als een rotonde, waarop ze al zo lang rondjes rijdt dat ze is vergeten welke afslag ze ook alweer wilde nemen.

Kijken naar een zak friet

Ze zorgt voor haar drie zoontjes, terwijl de vader een spannende nieuwe carrière tegemoet gaat. Bij het avondeten is hij vervolgens ‘alleen fysiek aanwezig’; een frustrerende situatie die ze erg grappig beschrijft als ‘kijken naar een afbeelding van een zak friet’. Je begint wel te watertanden, maar waar blijft het eten?

Die persoonlijke situatie, waarin ze in haar zelf gebaarde mini-manosphere van binnenuit wordt opgegeten tot ze een wezenloze zombie is geworden, buit ze knap uit om een blik te werpen op vrouwenrechten wereldwijd. In haar cirkeltje loopt ze razendsnel van sportschool, naar opvoedkundig gênante gesprekken met haar zonen, naar helpdesktelefoontjes met haar moeder, naar beautybehandeling.

Ongelijkheid tussen mannen en vrouwen, hun salarissen, de rolpatronen, de Andrew Tate-vrouwenhaat op sociale media en Korthals’ eigen ongenoegen lopen als een rode draad door het programma. De vaart zit er goed in: ze breekt haar prachtige liedjes en stevige aanklachten veelvuldig af voor een snelle overstap op iets nieuws. Meestal omdat haar kind aandacht vraagt, soms omdat ze zelf een nieuwe gedachte heeft.

De hele voorstelling zit zorgvuldig in elkaar qua zowel taal als compositie.Bron Foto Annemieke van der Togt

Liederen vol prachtige zinsneden

Door de hoge snelheid is ze soms maar moeilijk bij te benen, wat vooral in haar liederen frustrerend is, want die zitten vol prachtige zinsneden, die je eigenlijk niet wil missen. Van haar openingslied over een echte vrouw, die volgens haar partner leuker is nadat hij haar heeft gewurgd, tot een klein liedje over hoe ze haar overleden vader een plekje geeft in de zaal, alles zit zorgvuldig in elkaar qua zowel taal als compositie.

Ook haar twee muzikanten, die behalve heerlijke synthesizermuziek ook zwoele jazzklanken produceren, spelen een rol als twijfelachtige mannelijke steunpilaar. Nadat ze flink tekeer is gegaan over het paternalisme van muzikant Floris van der Vlugt, worstelt ze minutenlang tevergeefs met haar microfoonstandaard, terwijl hij berustend wacht tot hij het mag overnemen. Een treffend beeld van haar onvermogen om zich los te maken, even komisch relativerend als frustrerend.